

Arnhem, 10 november 2024

Lieve Sint Maarten,

We lopen op het lichtjesfeest een bedeloptocht door de wijk,
met zelf geknutselde lampionnetjes en liedjes in ruil voor snoep.

Zo goed gevuld met suikergoed is hun Sint Maartenmand,
dat de kinderen er tot carnaval mee doen -
zelfs wanneer ik er stiekem uit snoep wanneer Solange niet kijkt.

Natuurlijk vertellen we ze ook over de barmhartige soldaat
die zijn mantel met een bedelaar deelde. Een verhaal dat deze week
weer aan betekenis won, want wie het warm genoeg heeft,
wil best een ander van de kou verlossen. Of dat hoop ik toch.

Maar niet voor het eerst werd duidelijk dat hoop een slechte voorspeller is.
En angst een vrij accurate raadgever. Toch verbaast het me iedere keer opnieuw,
deze verbeterde keuze voor vernietiging,
vanuit het verlangen beter uit de rokende puinhopen te komen.

Bouw gaat traag, sloop gaat snel, wij zijn een ongeduldige diersoort.

En de geschiedenis is een slechte leraar: legt de lesstof tegenstrijdig uit,
deelt achteraf enkel onvoldoendes uit en herhaalt zichzelf altijd nét wat anders,
zodat 'ie altijd onvoorspelbaar blijft.

Gelukkig blijft er dichterbij huis genoeg om me op te verheugen.

Op knisperend wandelen over het bostapijt,
terwijl er nog met geel-rood-bruin doorschoten groen de hoogte in gaat
dat helder aftekent tegen een blauwe lucht.

Op de bloembollen die met ingehouden kleuren
geduldig in de grond liggen te wachten.

Op de versierde fietslampjes die straks op kinderhoogte door de straat dansen:
de kattenlampion van Ida, het prinsessenlichtje van Mia,
de gloeiende voetbal van Borre.

En ik verheug me op het moment dat het inzicht indaalt
dat wij allemaal Sint Maarten zijn, met genoeg warmte
om met de rest van de wereld te delen.

Naïef, ik weet het. Maar omdat realisme tot neerslachtigheid lijdt
tooi ik me graag met naïeve hoop. Een slechte voorspeller, ja, die hoop,
maar wel motivatie en motor om ondanks de slopers voort te bouwen.